

Pigen og dåben og virkeligheden...

”Hvorfor skal man blive døbt?” Sådan blev jeg spurgt forleden af en af vores yngre sognebørn.

Jeg var godt klar over, at den lille nysgerrige pige sikkert ikke gad høre en lang teologisk forklaring, men nok mere en forklaring på ritualet i kirken med vandet i hovedet...

Jeg spurgte derfor den lille pige, om hun glædede sig til jul.

Dét gjorde hun! Og hun var også allerede begyndt, at lave en ønskeliste...

”Okey”, sagde jeg. ”Ved du så, hvorfor vi fejrer Jul?” ”Ja, det er fordi Jesus har fødselsdag”, svarede hun, synligt stolt over sin viden. ”Ved du også, hvem der var far og mor til Jesus?” Den lille pige svarede, at hans mor var jomfru Maria. Men hun var ikke sikker på faderen – det var vist noget med en Josef eller en engel eller en i himlen.

Jeg sagde så; ”ja, Jesu mor var jomfru Maria. Og Jesu far er Gud oppe i himlen.” Pigen kiggede spørgende på mig; ”Så Jesus’ far var altså Gud oppe i himlen...? Men hvorfor skal vi så døbes?”

”Jo”, sagde jeg, ”fordi så får vi *også* en far i himlen, der kan hjælpe os, når vi har brug for det – og trøste os, når vi er kede af det. Og Gud kan også heppe på os, når vi skal gøre noget, der er svært, eller hvis vi bare ikke rigtigt lige *gider* gøre dét, som vi godt ved er rigtigt. Lidt ligesom hvis din mor siger at du skal være sød ved din lillebror, selvom han er mega irriterende og driller dig, og gemmer dine yndlings-barbiedukke. Men du gider ikke rigtigt høre efter din mor, og vil bare ønske, at din lillebror boede alene i Spanien og kun kom på besøg, når du bad ham om det. Men forestil dig så, at din far så kommer og siger; ”Årh, kom nu, min skat, din lillebror kan li’ dig allermest af alle børn i hele verden – og nu driller han bare fordi, han gerne vil lege med dig. Tag og find på en leg, som I begge kan være med i, så er han nok ikke så irriterende alligevel...”

Dét kendte pigen godt til, for hendes lillebror kunne være smadder irriterende. ”Og når du bliver døbt”, fortsatte jeg, ”så får du den samme far i himlen, som Jesus, nemlig Gud. Og det hele starter med det lille Jesusbarn, der bliver født julenat i Betlehem. For da han blev stor blev han døbt på samme måde, som både din bedstemor, din mor og dig og din lillebror og mig”.

Den lille pige kiggede eftertænksomt ud i luften et par sekunder, men så styrtede hun ud af stuen mens hun råbte: ”Jeg skal lige finde min barbiedukke, så kan hun også blive døbt...”

Jeg tænkte bagefter på, hvor let børn har det med at forsvinde ind i en virkelighed, der er helt deres egen. Fantasilandet, hvor dukker bliver til prinsesser, familiehunden er den sovende drage, viskelæderet bliver til en guldskat – og den irriterende lillebror kan være ridderen, der beskytter hele kongeriget. Når man bliver voksen kan det være svært, at forestille sig en anden virkelighed, end dén med vasketøjet, arbejde og indkøbssedlen. Og vi kan nemt glemme troen på Gud. Glemme den virkelighed hos Gud, hvor vi kan finde trøst og kærlighed, helt uden at skulle præstere – ligesom forældres kærlighed til deres børn. Men vi må ikke glemme Gud – han glemmer heller ikke os.

Her i vintermånederne fejrer vi, at Guds virkelighed blev en mulighed for os mennesker. Det skete i dét øjeblik, at Guds søn blev født i en stald ved Betlehem. Det var så betydningsfuldt, at en himmelsk herskare af engle måtte bryde ud i sang...

Midt i vintermånedernes mørke stråler lyset fra stalden mere klart end ellers, ud på vores verden og hverdag – og minder os om en virkelighed, der ikke lider under vintersolhverv, irriterende små søskende, eller for lidt overskud i hverdagen. Julens evangelium handler om, at Guds virkelighed kommer til os – helt uden, at vi skal jage den frem. Og i kraft af julens vigtigste fødsel, så får vi en gave – den gave, at vi i kraft af dåben kan kalde Gud vores far. Og det er i sandhed værd at fejre med både julepynt og juletræ og, hvad der ellers hører til.

-Mads Zachodnik